

— Защо, вий, господа, стойте тукъ.... Коршумъ ли чакате, какво ли? обръща се къмъ тяхъ Скобелевъ.

— Ний имаме честта да са намираме при ваше пръвѣсходителство, отговаря единъ отъ ординарцитѣ, като туряше ржката си къмъ козирока.

Той разбра и се расхахочи.

Повторихъ другий и третий пжтъ и Скобелевъ, като си подигаше рамената, длъженъ бѣше да слѣзе отъ бруствертъ.

Ще кажѣтъ, че челоуѣкътъ храбрестува. Това разумѣва се, така е, но все пакъ са прави не безъ разбранщина: почнѣ са стрѣлба у неприятельтъ и той иска по линията на огньтъ да узнае, съ какви сили той располага. Донасятъ му за работитѣ у турцитѣ; той лично са убѣждава, какво тѣ прѣдприиматъ. Другий са оставилъ би на донесенията на подчиненнитѣ си, той са полагаше само на себе си и на своитѣ очи.

XX.

На днешнийтъ день бѣше назначено раздаването на Георгиевскитѣ кръстове. Най много отъ всичкитѣ саперитѣ получихъ, защото при завзиманнето и укрѣпленieto Зеленитъ гора, тѣ показахъ най-важнитѣ услуги. Слѣдъ тяхъ слѣдуютъ артиллериститѣ на скорострѣлната батарея на картечницитѣ.

Слѣдъ това разигра се съвсѣмъ неочакванный епизодъ, който произведе на солдатитѣ силно впечатлѣние. Като очаквахъ на владимирскитѣ полкъ кръстоветѣ, Скобелевъ дойде до унтеръ-офицера на една отъ ротитѣ, която въ памятнаа ноцъ на 28 октомврий са растрепера.

— Извнѣя ма, но азъ не могъ да ти дамъ Георгия!...

Този са замаа.... цѣлъ потъмня, бѣднийтъ.

— Ти, може би, го заслужвашъ, нека ротнийтъ командиръ та прѣдстави за казанний кръстъ. Но, разбери, че азъ сега раздавамъ ордени на хората, които сж избрани отъ самитѣ солдати. А твоята рота има ли право да избира, която отпослѣ ако и да са поправи, но въ началото осрами себе си съ отетжплението? Какъ ти мислишь, може ли да са позволява на страхливцитѣ да окачватъ Георгиевскитѣ кръстове?